

יצאתי משם סטרייטית

אביב

התקשרת וקבענו ללכת בערב לסרט.
האביב התנפל, מתנשם, על כפר העירייה.
בשעול נהמת מנועי אוטובוס מסחררת,
בעשן העולה מפתחו של מגרש חנייה.
התקשרת וקבענו ללכת בערב לסרט.

רק אחרי שהסרט נגמר, ברחוב, את נגעת
בי, חותרת אל תוך החלצה, מגששת, עורת.
מבין ירכי הפשוקות התלהט האספלט.
איך הגענו אל פתח הבית אינני זוכרת.
רק אחרי שהסרט נגמר, ברחוב, את נגעת.

מה קרה על מסך הקולנוע אינני זוכרת.
כמו בסרט הפשטות אותי, עירמה על השיש.
כמו פנטזיה מתוך מגזין פורנוגרפי, כמו סרט
כחל, התמסרתי, נפתחתי מול לבן שדיך.
מה קרה על מסך הקולנוע אינני זוכרת.

את האדם העז בין רגליך אני עוד זוכרת.
בבקר אמרת לי שדי לך, שפכה עדיף.
לא מחיתי ולא התחננתי אל דלת נסגרת.
מבעד לסדק עלתה נהמת האביב.
את האדם העז בין רגליך אני עוד זוכרת.

את חלפת בחיי, מהירה, להוטת אביב.
רסיסי זכרוני לא נגעו מעולם במותך.
הקולנוע נסגר וקפלו את הכד המצוהיב.
במטבח לפעמים אני עוד זוכרת איך
את חלפת בחיי, מהירה, להוטת אביב.

סטרײטית

רגעײַ הענג הקצרים: עשרים דקות,
בדשא שעל יד מגרש הכדורסל.
ראשך שעון עלי, אצבעותי רכות,
גולשות, נעות בשערך המתלתל.
ההפסקה כל כך קצרה: עשרים דקות.

מקצות אצבעותי אהבתי נובעת
אל שערך ואל גבך המלטף.
האם הבחינו בי? אסור להם לדעת.
אני בוהה אל המגרש בלי ניד עפעף
וכל ההפסקה אהבתי נובעת.

בערב חוט הטלפון נמתח, רוטט
מצפיה מתוך חדרײַ עד לביתך.
כל תלמידת תיכון רוצה קצת לפטפט
בהבל פה תמים של נעורים, אז איך
שתקתי כשהחוט נכרך סביבי רוטט?

ישבתי לצדך, עצמתי את עיני
בהצגות חצות, בסרט אחר סרט
ועל הדפן הפנימית של עפעפי
צפיתי בגרסת במאי לא מצונזרת.
היית כל כך קרובה, עצמתי את עיני.

חזרנו אל ביתך ועל המדרגות
הרגשתי את גופך הולך ומתקשח.
גופך שעד עכשו הרשה לי לקוות
הפך צונן, נקשה וכמו מפת ירח
גמעתי בריצה את כל המדרגות.

נכנסתי למטה מובסת ופתטית.
שבועים שקברתי תחת השמיכה
את שרש היותי, בתוך שנת חרף ארקטית.
אמי ארבה בחויץ, שותקת ודרוכה.
נכנסתי למטה. יצאתי משם סטרײטית.

חצות היום

הטלפון צלצל, נגמר לנו הנשף,
סחרור קצר ומיזע במטותך.
רעבתנית לקקתי כל טפה של שצף
דבש מבין רגליך. במשעול בטנדך

עליתי, סחרחרה, זקורה, חמה, נוטפת,
גלשתי אחוזת דבוק על ירכך.
הטלפון צלצל, חצות היום, הנשף
הסתים ולא יכלתי לשכך

את התשוקה, אבל היית צריכה ללכת.
נפלטנו לרחוב החם, המאבק.
מונית בלעה אותך בנאקת מתכת.

עד שישוב הקסם נשארה לי רק
תשוקת זכוכית חדה, לוחטת וחותרת.